

ПЛАЧ ЈЕРЕМИЈИН

ПРЕВОД И ПРЕПЕВ

Друго измењено издање

**Превео с јеврејског
проф. др Александар Бирвиш**

ДАР ИЗДАВАЧА

**ИКОНОС
Београд, 2005.**

ПЛАЧ ЈЕРЕМИЈИН, друго, незнатно измењено издање

Превео и препевао с јеврејског језика проф др. Александар Бирвиш

Овај превод сачињен је на основу: Biblia Hebraica Stuttgartensia, Deutsche Bibel Stiftung, Stuttgart 1967/77.

Ауторска права за ово издање © 2005 – Удружење за очување, неговање и промоцију духовног хришћанског наслеђа „ИКОНОС“ – Београд.

Издавач: Иконос – Београд

За издавача: мр Бранко Бјелајац

Уредник: Драшко Ђеновић

Дизајн корице: Ивана Бечејски – Перошевић

Техничка припрема: Драган Нађ

Штампа: Спринт, Панчево

Тираж: 1000 ком

ISBN: 86-83661-13-X

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

27-244.24

26-246.7

Плач Јеремијин : превод и препев /
превео с јеврејског Александар Бирвиш. - 2.
измењено изд. - Београд : Иконос, 2005
(Панчево : Спринт). - 31 стр. ; 18 см

Преведено према: Biblia Hebraica Stuttgartensia.
- Тираж 1.000. - Стр. 5-6: Увод / А. Б. [Александар
Бирвиш]. - О преводиоцу: стр. 31.

ISBN 86-83661-13-X

COBISS.SR-ID 121521420

Поштовани љубитељи Божије речи,

Удружење за очување, неговање и промоцију духовног хришћанског наслеђа „Иконос“ са задовољством и радошћу поклања ову књигу вама, слушаоцима хришћанских радио-програма КРОЗ СВЕТО ПИСМО, ПОРУКЕ ПОМИРЕЊА, СМИСАО ЖИВОТА и БОЖЈИ ДОДИР.

Плач Јеремијин је једна од најмањих и често запостављених књига Старога завета. Пред вама је друго издање ове старозаветне књиге. Прво издање овог превода / препева објављено је као подлистак листа „Православље“ од Великог Четвртка 1979. год. Ово издање је с незнатним побољшањима.

У припреми је и књижица ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ УПОЗНАО БЕДУ која ће бити склоп препева ове старозаветне књиге, коментара и четири еванђеоске поруке из пера преводиоца.

Емисије КРОЗ СВЕТО ПИСМО можете да слушате од понедељка до петка од 20,10 до 20,40 сати на 1395 kHz средње таласне дужине. Суботом, у ово време и на истој фреквенцији можете да слушате радио-програм Чарлса Стенлија БОЖЈИ ДОДИР. Емисије ПОРУКЕ ПОМИРЕЊА можете да слушате сваког дана од понедељка до суботе од 21,45 до 22,00 сата на 1548 kHz средње таласне дужине. Недељом у овом термину и на истој фреквенцији емитује се радио-програм Ернеста О'Нила СМИСАО ЖИВОТА. Наша је жеља да вам и на овај начин приближимо поруку и сам текст Светог писма.

За сва додатна обавештења, материјале и коментаре пишите на адресу:

ПОРУКЕ

ПП 37

11060 Београд

или електронском поштом:

twr.yu@EUnet.yu

УВОД

Плач Јеремијин је један од песничких списа Светог писма Старог завета. По свом обиму спада у краће текстове. Написан је после Навуходоносоровог освојења јеврејских земаља и разорења Јерусалима и храма у њему.

Навуходоносор (владао од 604. до 562. год. пре Хр.) је нововавилонски цар и безобзирни освајач. Он је послао свог војсковођу Невузардана да – месец дана после освојења – разори храм и град (видети у 2 Цар 28,8-21; Јерем 52,12-30). Историчари сматрају да се то догодило средином августа 587. (или 586.) год. пре Хр. Плач је настао током следећа два месеца.

Настанак Плача Јеремијиног наслућујемо из следећег библијског извештаја (2 Днев 35,25):

И пророк Јеремија нарица за Јосијом. И сви певачи и певачице спомињаше у тужбалицама својим Јосију до данашњег дана и уведоше их у обичај у Израиљу, и ето, написане су у тужбалицама.

Ово не значи да је дело одмах било записано. Ипак, уклапањем „у обичај“, т.ј. у богослужбену употребу, спис је морао бити врло брзо записан, писан у складу са захтевима свештених радњи и преписиван као такав.

По облику и садржини спис је низ од пет тужбалица, песама што их нарикачи и нарикаче (лелекачи и лелекаче) запевачу над одром и гробом. Свака од тужбалица у Плачу има у себи неколике садржинске целине. Прва, друга и четврта тужбалица саопштавају стања: разрушен град, узроци, последице, изглед и пророково сагледавање Божијих одлука (наравно, по надахнућу Светог Духа). Трећа тужбалица је у облику појединачног (личног) нарицања. Пета тужбалица је молитвено туговање једног народа.

У песништву, народном и уметничком, тужи се над једном особом. Наричање је саставни део посмртних обичаја. Тужбалице у Плачу Јеремијином се односе на цео на-

род, на његов главни град и на средишње светиште целе верске скупине. За Свето писмо најважнији град на свету је Јерусалим. Зато је жалост за тим градом већа од сваке друге жалости.

Старојеврејска и хришћанска предања и књижевно-историјски стручни и научни списи сведоче да је Плач саставио пророк Јеремија. Он је као пророк деловао од 623. па до после 586. год. пре Хр. Јеремија је као писац Плача записан у заглављу на почетку списа на грчком, латинском и црквенословенском преводу.

Плач Јеремијин спада међу врхунске домете песништва свих народа и свих времена.

Плач Јеремијин има своје место у богослужењу и код Јевреја и код хришћана. Јевреји га читају на спомендан кад је разорен јерусалимски храм. По јеврејском календару то је 9. аб. За хришћане је овај спис уважено читање током Велике Седмице, сећање на страдања, жртву и смрт Господа Исуса Христа.

Потпуности ради треба рећи да међу модернистички настројеним библицистима (више него међу историчарима књижевности) има и оних који тврде да писац Плача није пророк Јеремија. Њихово доказивање заобилази упоредне анализе језика и стила Књиге пророка Јеремије и Плача. Таква доказивања могу имати академске вредности, али не оспоравају поруку Божије речи.

А.Б.

О ОВОМ ИЗДАЊУ

Пред читаоцем је превод и препев чија је сврха петострука:

- верно саопштавање Божијих порука и песникових израза;
- употреба у богослужењу и корисна основа за израду проповеди;
- доживљај узвишености, лепоте, туге и побожности близак доживљају што су га имали први слушаоци и читаоци Плача Јеремијиног;
- песнички облик прикладан нашем схватању и осећању песништва, особито тужбалица;
- језик разумљив свим читаоцима, без обзира на њихово претходно образовање и начитаност.

Читалац ће сусрести наслове, поднасловe и међунасловe, као и редне бројеве поглавља и стихова. Они нису део изворног текста. Постављени су ради лакшег навођења (цитирања), прегледнијег читања и спретнијег памћења. Током времена њих су сачинили издавачи и стручњаци за Свето писмо, наравно у сагласности са опште прихваћеним и уобичајеним поступцима. То важи и за разумевање међу стиховима и за поделу на садржинске целине.

У овом преводу није узет у обзир акростих (крајегранесије, крајестрочије) из изворног текста. У првој тужбалици акростих је према поретку јеврејско-арамејских слова. У другој и четвртој тужбалици шеснаесто и седамнаесто слово су заменила своја места. Трећа тужбалица је са истом изменом у поретку словā, али у њој по три стиха почињу истим словом. Пета тужбалица нема актостиха, иако је по броју стихова изједначена с првом, другом и четвртом тужбалицом (22). Акростих је корисницима оригинала вероватно служио за запамћивање. За овај превод / препев он није од значаја.

Прво издање овог превода / препева објављено је као подлистак листа „Православље“ од Великог Четвртка 1979. год. Ово издање је с неким не много знатним побољшањима.

1

ПОГЛАВЉЕ ПРВО

Прва тужбалица.

Пад Јерусалима: град опустошен и осрамоћен, туга и молитва за помоћ. Невоља је велика, а молитва једино решење.

Несрећни град

Како седи престоница усамљена! 1
А некад је пуна људи била.
Град постаде као удовица,
а некад је свет га поштовао.
Та царица међу градовима
робиња је сада потлачена.

Грозним плачем сву ноћ плаче, 2
низ образе сузе рони.
Никог нема да је теши сада,
а некада сви јој пријатељи беху.
Савезници сви је издадоше,
постали су њени непријатељи.

Народ Јудин, робље беспомоћно, 3
у невољи, у тешком прогонству,
по туђинским сад живе земљама.
Нема места где би да почину.
Одасвуд их окружују гонитељи,
из теснаца никуд да побегну.

Тужни су путеви ка сионском храму, 4
на светковине не долази нико.
Сва су врата разваљена,

свештеници уздишу једнако,
уплакране су девојке које су некад певале.
Сион је у горком ропцу.
Над њим сада господаре тлачитељи,
због победе ликују непријатељи. 5

Многобројни су греси сионски,
зато га је Господ изложио патњама.
Насилници заробише децу са Сиона
и одведоше их у изгнанство.

Повукла се од Јерусалима,
повукла се сва слава његова.
Кнезови му постадоше као срне
исцрпене од глади,
у бежању изгубише снагу
испред ловаца који их гоне. 6

Јерусалим рушевина усамљена,
свог се сјаја опомиње,
а кад паде непријатељима у руке,
никог нема да му помоћ пружи.
Гледају га тлачитељи,
смеју му се зато што је пао. 7

Тешки греси и страдања тешка

Тешки ли су овог града греси?
Гадан ли је, нечист ли је!
Ценише га, а сад га презиру:
Град без части, го је у срамоти.
Само јечи, лице крије,
осврће се, иза себе гледа. 8

Види му се да је нечист јако,
али он не мари што га ово снађе.
Ужасно је како он пропада,
а никога нема да га теши. 9

Погледај, Господе, његову невољу,
јер непријатељи ликују ли, ликују.
Непријатељ граби, плачка,
све ризнице овог града.

10

Јерусалим гледа како странци
проваљују храму у светиште,
а њима је Господ забранио
да ступају где збор Божји ступа.

Цвили народ, како да не тугује!
Траже хлеба,
трампе драгоцености своје за храну,
не би ли живнули некако.
„Смилуј ми се“ – плачу – „о Господе!“
„Смилуј ми се, јер падох у беду“.

11

Јерусалим у тузи

Погледајте ме, сви што пролазите
– град довикује тужно –
Има ли бола сличног овом болу
што погоди мене?
Како ме је Господ ударио
у дан кад се на ме разгневио.

12

Послао је огањ са висине,
разгоре га по мојим костима.
Разапео замку испред мојих ногу
и на земљу оборио.
Уцвилио ме је и ожалостио
у мукама за сва времена.

13

Све моје грехе на мене навалио,
руком их својом у бреме свезао,
на мој га је врат натоварио.
Ослабих од овог терета.
Господ ме је предао мојим душманима,
ја им се пак не могу супротставити.

14

- Свим мојим јунацима
Господ се наругао.
Дигао је ратнике против мене
да побије моје узданице младе.
Као грожђе у муљачи
изгазио је Господ лепу земљу Јудину.
Зато из мојих очију као поток лију сузе.
Утешити не може ме нико;
охрабрити не може ме нико.
Синови су моји побеђени,
непријатељ ништа народу не остави. 15
- Сион руке своје пружа,
али помоћ нико му не пружа.
Господ поста противник народу Јаковљеву,
са свих страна наваљују тлачитељи;
с Јерусалимом поступају
као да је гадост међу њима. 16
- 17

Реч о праведном Богу

- Господ ме је праведно казнио,
јер његову реч нисам послушао. 18
О чујте ме, ода свуд народи,
јаде моје гледајте, видите;
девојке моје, младиће моје
у прогонство отераше.
Позвах своје савезнике,
а они ми помоћ ускратише. 19
Свештеници моји и војводе
по градским улицама помреше,
а само су храну тражили
не би ли у животу остали.
На мој ропец погледај, Господе,
на измученост душе моје. 20
У грудима срце ми се грчи,
жалостан сам због свога пркоса.

По улицама синове моје убијају,
а унутра, по кућама, смрт коси.
Како цвилим, чуј ме. 21
Нема никог да ме утеши.
За моју несрећу душмани су чули,
те ликују зато што си ми је ти послао.
Дај да и мени сване!
Нека слично мени и душмани пате.
Прокуну њихове опачине све, 22
рачунај им зло за зло;
мене си већ за грехе казнио,
и њих казни тако.
Само јечим ја у јаду сада,
у мом је срцу туга.

2

ПОГЛАВЉЕ ДРУГО

Друга тужбалица.

Сион нариче: пропало је Царство Јудино, разорен је Јерусалим.

Гнев Божији је велик. Ипак Господ остаје извор сваког добра.

Земља прегажена

Када се је Господ разгневио 1
он је Сион у таму завио.

Сјајни град светлости небеске
у рушевине претвори земаљске.

Славни храм, дику Израиљеву,
он напусти у дан гнева свога.

Господ је сатро без милости 2
сва села у Јаковљевој земљи.

кад се разгневио, он је разорио
све тврђаве што држе Јудеји;

са земљом је сравнио и проклео
царство и његове војводе.

У распаљеној својој јарости 3
сву моћ израиљску он је скрхао.

Кад је непријатељ насрнуо,
своју силу Бог нам је ускратио.

Као огањ плануо је у Јакову,
око себе све је попалио.

Као непријатељ лук је свој затегао, 4
као душман је навалио,

убијао све што нам је драго,
све чему се радовасмо.

На оне који станују на Сиону
сасу своју срџбу распаљену.

Господ је као непријатељ постао: 5
Израиљев народ разорио,
све његове дворе порушио,
све тврђаве њему разорио;
Јудином народу умножио је јаде,
нагомилао јецање и уздисаје.

Одбачени, укинута, разорени...

Сеницу је растурио на комаде, 6
разорио место за службе Божије.
На Сиону Господ у заборав баци
и празник и суботу;
разгневио се и презрео
и цара и свештеника.

Господар је свој жртвеник одбацио, 7
свети храм је оскврнио;
предао у руке душманске
да руше бедеме и дворе,
да урлају по Господњем дому,
где ми некад празновасмо.

Господ је одлучио да руши, 8
да нападају зидови сионски;
одредио је меру рушења
и није се устезала рука његова.
Спољни зидови, други ред зидова,
оронули тужно леже.

Вратнице су спаљене и поломљене, 9
он им је здружио резе и греде.
цар и кнезови су у прогонству,
нема никог да нас учи закону,
нити се јављају виђења,
дар Господњи пророцима.

Сионскога града старешине 10
 по земљи су поседали и ћуте,
 главе своје прашином посипају,
 обавили кострет око тела.
 Све до земље спустиле су главе
 јерусалимске девојке младе.

Од плакања ишчилеше ми очи, 11
 у ропцу ми душа грца,
 жалост ме је исрпла потпуно,
 јер посматрам слом народа мога:
 деца и одојчад умиру
 по трговима града срушенога.

Говораху својим матерама: 12
 „Где је храна? Где је пиће?“
 и слично рањеницима обамиру
 по трговима града срушенога
 и душе своје испуштају
 на грудима својих мајки.

Стварност је сурова

О Јерусалиме, о мили граде, 13
 коме си сличан, налик си на кога?
 Како да те утешим, љубљени Сионе?
 Да ли је овако пострадао ико?
 Несрећа је твоја безгранична, као море.
 Да те исцели неко? Нема наде.

Твоји пророци немају виђења 14
 осим обмана и лажи.
 На грехе твоје не указују,
 завараваш те, од изгнанства одвраћају.
 Лажним те утварама убеђују,
 те избегаваш покајање.

Руга ти се, пљеска рукама 15
 народ који пролази крај града.

Звижде и главу протресају
над рушевинама јерусалимским:
„Је ли то та варош љупка?“
„Је ли то свега света дика?“
Смеју ти се, над тобом се церечу
сви непријатељи твоји. 16
Криве усне, кезе зубе,
па говоре: „Ми смо га слистили!
„Ово је оно што смо чекали!
„Дочекасмо. Очи наше видеше!“
Господ је извршио своју намеру, 17
одржао је реч своју.
Од давнина нас је он опомињао,
сад нас без милости разорио.
Непријатељ победнички ликује,
противник се нашем поразу весели.

Вапај и молитва – то остаје пред Богом

И зидови твоји нека вапе,
јецај, Сионе, призивај Господа! 18
Нека теку сузе твоје
као потоци и дању и ноћу.
Не дај себи одмора, наричи.
Не дај мира зеницама, плачи.
Током ноћи дижи се и вичи, 19
призивај га сваког часа,
изливај срце пред лицем Господњим,
да се смилује нејачи твојој,
деци што од глади скапавају
по угловима улица.
Погледај, погледај, о Господе! 20
Кога си то на муке бацио?
Зар жене да пород свој једу?
Зар оне што у наручју њишу?
Зар у самом храму кољу
свештенике твоје и пророке твоје?

По улици леже у прашини,
мртва леже деца са старцима;
девојке моје и младићи
леже мачем побијени.
Ти их поби у дан гнева свога,
ти их покла без милости.
Као да је дан сабора, са свих страна
сбрао си све ужасе на ме. 21
У дан гнева твога
нико није преживео, нико утекао.
Децу моју одњихану и одраслу
побио је душман клети. 22

3

ПОГЛАВЉЕ ТРЕЋЕ

Трећа тужбалица.

Пророчко казивање: казна, плач, кајање – и нада као утеха.

Очајање је велико, али поуздање у Бога није престало да делује.

Песников бол

Ја сам човек који је упознао беду;	1
искусио сам како Бог кажњава.	2
Мене одведе, мене примора;	3
ходам без светлости, а тмина све гушћа.	4
Лично мене он бије и туче,	5
његови ударци не престају.	6
Месо ми се цепа, кожа ми пуца;	7
он ломи кости моје.	8
У ропски ме јарам упрегао,	9
тешкоће је на мене навалио,	10
натерао да живим у тмини	11
као мртвац затворен довека.	12
Зазида ме, излаза ми нема;	13
ја сам сужањ с тешким оковима.	14
Вичем, вапим да ми он помогне,	15
али он ми молитву одбија.	16
Тесаним каменом ми је зазидао,	17
на све стране закрчио друмове, путеве.	18
Као медвед на ме вреба,	19
као лав се на ме баца.	20
По беспућу гони ме и комада,	21
оставља ме да бих тамо умро.	22
Запиње лук свој и гађа,	23
као да сам ја мета његових стрела.	24

У слабине стреле ми је сасуо, 13
у моје тело дубоко их зарио.
Народ ми се вазда подсмева, 14
за поругу служим свима.
Он горчином мене храни, 15
пеленом ме он напаја.
Тера ме да гризем камен и зубе моје ломи; 16
у пепео мене закопава.
Заборавих шта је мир и здравље, 17
више не знам шта је живот добри.
Нема мени још много живљења, 18
ишчезла је моја нада у Господа.

Хоће ли Бог помоћи?

Мислим на своје муке и потуцања, 19
то ми је слично пелену, слично отрову.
Мислим на то без престанка, 20
душа моја сахне у мени.
Невољу носим у срцу своме, 21
али гајим наду у мислима:
није престала љубав Божија, 22
није пресушило милосрђе његово,
они се обнављају сваког јутра, 23
верност му је зајемчена као излазак сунца.
Кад Господа имам, ништа ми не треба, 24
и зато се уздам у њега.

Бог – једино уздање

Господ је добар према човеку 25
који се у Бога узда, који га тражи.
Добро је чекати га смирено, 26
очекивати спасење од Господа.
Најбоље је у младости 27
своме се јарму научити.

Патниче, седи усамљен и ћути,	28
Бог је то наметнуо.	
Поклонимо се до тла прашњавога,	29
можда још има наде.	
Ако нас туче, нека туче;	30
ако нам се руга, нека се руга.	
Господ ипак има милосрђа,	31
за вечност нас неће одбацити;	
смиловаће се иако нас је растужио,	32
његова је милост постојана;	
њему није мило да нас понижава	33
и да на људе наваљује тугу.	
Када сужње газе мучитељи,	34
када дух им леме у тамници,	
када људе лишавају права,	35
када се укида што је Бог установио,	
када се правда изврће на суду, –	36
зар Господ све то не види?	
Човек каже па се и не збуде,	37
али Господ заповеда и то бити мора.	
Када Свевишњи одреди	38
онда и зло и добро долази.	
Зашто се буну човек?	39
Свако добија према греху своме.	

Признање пред Богом

Испитајмо, размотримо путеве своје,	40
вратимо се Господу своме.	
Отворимо своја срца,	41
молимо се Богу небескоме.	
Ми смо отпадници, ми смо непокорни,	42
а ти нам праштао ниси.	
Гневом си се заогрнуо,	43
гонио нас, убијао, ниси штедео.	
Облаком си се заогрнуо,	44
наша молитва није продрла до тебе.	

Сметлиште си од нас начинио, сви народи су нас одбацили.	45
На нас су се искезили сви наши душмани.	46
Прошли смо кроз пропаст и рушевине, живимо у страху и затирању.	47
Потоци суза из мојих очију теку због разарања мога народа.	48

Паћеничка жалост

Сузе моје теку без престанка, из очију лију и стати неће, док нас не погледа и не види Господ са небеса.	49
Жалост ме раздире кад гледам очима шта се догађа у граду женама.	50
Као птицу прогоне ме стално, а немају зашто да ме мрзе.	51
Живога ме у јаму бацише и камењем затрпаше.	52
Живога ме у јаму бацише и камењем затрпаше.	53
Вода ми се склопи изнад главе, те помислих: „Са мном је свршено“.	54

Бог избавља и плаћа

Из дубине, из јаме, о Господе, призвах име твоје.	55
Глас мој ти си чуо, послушај вапаје моје!	56
Кад завапих, ти се нађе близу. Ти ми рече: „Немој се бојати!“	57
Ти си ми, Господе, извојевао правду, ти си ми живот спасао.	58
Ти, Господе, видиш, насиље ми чине. Ти ми правду на суду досуди.	59

Ти знаш како ми се свете непријатељи, какве сплетке против мене плету.	60
Ти, Господе, чујеш како ме исмевају, какве сплетке против мене плету.	61
Кад говоре и кад мисле противници, по цео дан су против мене.	62
Кад седају и када устају, ти их видиш, мени се ругају.	63
Ти, Господе, казни како доликује, према ономе што су учинили.	64
Ти прокуни срца њихова, ти их испуни очајним мукама.	65
Ти их у гневу гони, са земље истреби. Господе, нека их не буде испод неба.	66

4

ПОГЛАВЉЕ ЧЕТВРТО

Четврта тужбалица.

Кривица и казна: Сион и Јуда допадоше јада, беде, срамоте и ропства.

Последице греха су тешке. Ипак, Бог ће опростити.

Јад и беда после пада

Како потамне злато, Наше жежено злато! Лежи камење храмовно по улицама разбацано.	1
Сионски младићи, некад скупоцени као злато најчистије, сада су – авај! – као обична грнчарија, као производ лончарски.	2
И вучица хоће да доји, да вучиће своје негује, а жене у народу моме окрутне су као ној у пустињи:	3
одојчад оставише жедну, језик им се за непце лепи; децу пустише да пиште, никога нема да им храну пружи.	4
Некад сами сладише јела одабрана, сада скапавају по улицама. Некад су у раскоши одрастали, сада по сметлишту пребиру.	5
Примио је казну народ мој тежу него становници содомски, јер њих разори за трен ока и притом на њих не подиже људе.	6
Некад су били наши јунаци	7

чистији од снега, бељи од млека; били су румени и глатки, као од брега одваљени.	
Сада су им лица црња од чађи, по улицама их не познаје нико; кожа им се смежурала око костију, саслушила се као дрво суво.	8
Сретнији су који у рату погибоше, теже је онима које глад помори: исцрпени, скапавали су лагано, није било хране да остану у животу.	9
Жене тако нежне беху, па кувају децу своју да нахране себе њима – о, ужасно је народа мога страдање!	10
Силином је провалио гнев Господњи, он изли своју срџбу јаросну, запали пожар на сионском граду, те му спали и темеље саме.	11

Кривица свештеника̄ и пророка̄

Нису веровали ни страни владари, ни сви становници земље, да ће моћи освајач и душман кроз капије јерусалимске да уђу.	12
Ипак то се догодило због грехова пророчких, због безакоња свештеничких, због невине крви усред града проливане.	13
Тумарају по улицама као слепи, крвљу су умрљани, нико се не усуђује да их дотакне, оскврњена је одећа њихова.	14
Народ виче: „Одлазите! „Оскврњени, натраг! Не дотичите!“. Тако лутаху од народа до народа, али нигде не могу да се смире.	15

Распрши их Господ да их не гледа,
 да о њима више не брине.
 На свештенике више не пази,
 старешине више не жали.

16

Малаксалост потлачених

А нама очи побеутише,
 ишчекујемо помоћ, а ње нема.

17

С кула наших зуримо до на крај обзорја,
 чекамо народ који нас не може избавити.

Непријатељ нам је сваки корак вребао,
 по трговима својим не могасмо пролазити,
 али дани наши пролажаху,
 крај нам се приближи, стиже.

18

Брже од грабљивица које с неба слећу,
 гонитељи наши стигоше,
 хватали су нас по брдима,
 у пустињу у заседи чекали.

19

Заробише наше животно уздање,
 Господњег помазаника, цара,
 а ми смо се уздали:
 цар ће нас од сваког освајача сачувати.

20

Ипак – има Бога

Радујеш се и веселиш, о Едомска,
 и ти, народе из земље Уз.
 Час пропасти и вама долази,
 и ви ћете се тетурати голи,
 откриће се и ваша срамота.

21

За свој грех је Сион испаштао,
 нас више неће у изгнанство терати.
 Народе едомски, тебе ће Господ казнити,
 твоје ће кривице разоткрити.

22

5

ПОГЛАВЉЕ ПЕТО

Пета тужбалица.

Измучени и угњетени народ моли за помиловање, милост и помоћ.

Сви су допали жестоких мука и убитачне невоље, али остаје нада – силни живи Бог.

Народ плаче пред Богом

Опомени се, Господе, шта нам се догодило; 1
погледај, види нашу срамоту.

У туђинске руке пала је баштина наша, 2
странци се шире по нашим домовима.

Очева наших нема, сирочад смо постали, 3
мајке су наше сада удовице.

Воду за пиће новцем плаћамо, 4
дрва за гориво такође купујемо.

Гоне нас као теглеће живинче; 5
исцрпени смо, а не дају на одмора.

Идемо, просјачимо по Египту и Асирији 6
да бисмо имали хлеба да преживимо.

Наши преци згрешише, али њих нема, 7
па ми испаштамо за кривице њихове.

Над нама владају простаци робови 8
и од њихове силе нико да нас избави.

Убице харају по земљи, 9
стављамо живот на коцку идући по храну.

Од глади горимо као у грозници, и кожа је наша као пећ ужарена.	10
На светињи, на Сиону, силују жене, по јудејским насељима девојке.	11
Наше војводе хватају и вешају, ни старце наше неће да поштују.	12
Младићи као робови окрећу жрвњеве, дечаци падају под бременима дрва.	13
Старци више не седе пред вратима, младих људи свирка више се не чује.	14
Ишчезла је радост из наших живота: уместо да играмо, ми смо ојађени.	15
Ничег нема чиме се дичисмо.	16

Народ признаје грехе

Згрешили смо, сада тешко нама.	16 б
Ето зато срце наше болује!	17
Ето, зато се очи наше замутише!	
Зато је Сионска гора опустошена.	18
Зато се шакали шуњају по тој пустоши.	

Молитва за избављење

Ти, Господе, остајеш довека, твој је престо од колена до колена.	19
Немој нас за навек заборавити, немој нас за дуго време оставити.	20
Врати нас к себи! Обрати нас, Господе!	21
Обнови славу нашу из негдашњих дана. Зар да нас одбациш потпуно?	22
Да се на нас срдеш бескрајно?	

Проф. др АЛЕКСАНДАР БИРВИШ је рођен 1928. године у Нишу. Дипломирао је теологију на Богословском факултету СПЦ (1953) и оријенталистику на Филолошком факултету у Београду (1961). Године 1991. додељен му је почасни докторат на Теолошком факултету Гордон-Конвел у САД. Године 1993. изабран је за подпредседника Југословенског библијског друштва. Од 2000. године је академски декан Теолошког факултета Нови Сад.

Лист „Православље“ је 1979. године, у преводу проф. Бирвиша с јеврејског језика, објавио „Плач Јеремијин“ у форми тужбалице. Године 1986. Библијско друштво је објавило његов превод четвороеванђеља с грчког „Живот и рад Исуса Христа – Четири еванђеља“, а 1990. године и његов препев Псалма с јеврејског језика: „Псалми – Ритмички препев“. Године 2002. Удружење „Иконос“ је штампало његов превод с грчког „Посланица Јеврејима – нулто нумерисано издање“, а године 2003. превод с јеврејског језика књиге Постање (1. књиге Мојсијеве), и прво прегледано издање „Посланице Јеврејима“. Годину дана касније, 2004. Удружење „Иконос“ је објавило и превод с јеврејског „Књига пророка Исаије – 1. до 23. поглавље“.

А. Бирвиш је написао следеће књиге и брошуре: „Сагледавања: Еванђеоске поруке за наше време“ (1994), „Од вечери до јутра пред Господом“ (1998), „Христос се роди“ (2000), „Христос васкрсе“ (2000), „Савремена начела превођења Светог писма“ (Иконос, 2002), збирка радио-проповеди „Мале речи о великом Богу“ (2002) и „Од Библије до беседе: течај за израду егзегетског написа намењен пастирима, учитељима и проповедницима еванђеоског усмерења“ (Иконос, 2003).

